

Aziz KADRIBEGOVIĆ

ZRIJENJE

MI SMO UVIJEK BLIZU

Podjednako nesigurni
razdvojeni putom
i mišlju o zrijenju
mi smo uvijek blizu

Tragači što se drže zubima
za uže kojeg nema
Spasioci u opasnosti
sa vatrom u očima

Prostor sav o koncu visi
dok smišljamo pokret
kroz koji isijava
zlatni dašak vječnog

Sa čela se otkidaju
zvijezde
i gasnu u ponoru
želja

Je li sve u putu

Put prema SEBI je dalek
a mi smo uvijek blizu

Bliži od žile kucavice
u kojoj drhti
naša zlatna krv

Kao more pred oluju
Dok Silaj ćuprija čeka

Tanja od dlake
Oštija od sablje

POZIV NA PUTOVANJE

Miriše daljina
kroz bijeli
jasminov cvijet

Dok sunce izrasta
u tjemenu
miriše zemlja
snažnije od riječi

Sve što znamo to je
dotičemo
a nismo dotaknuti

Svjetlost stopala
biva otisnuta
u nekom budućem predjelu

II

Sasušen duhan vazduha
u nebeskoj luli
samo što nije planuo

U kostima piruju mravi
i drhat se kao more
penje uz stablo kičme

Krila su već spuštена
a let kao da tek
treba da počne

Čeka se da duša
izrekne pticu
koja će biti
moćnija od zapitanosti

Kako prekoračiti
pustinju u našem glasu
u našem dodiru
oku što je iza

Kako ući u prostor
izvan zavičaja

PRVO PRIBLIŽAVANJE

Tlo se pod nogama ljulja
kao izmišljeno ostrvo
dok izlazimo iz svoje opne
kao iz oluje

Sluhom dotičući pješčani živac
vrijeme vatre vrijeme pustinje
doba u kome niču naše sjenke
naši dvojnici

Brodolomci što samo sebe
od sebe spašavaju
skidajući odjeću godina
kamen znanja o tankom vratu

Kako pružiti ruke u zvuke
koji naviru ispod zemlje
ispod noći što nas optočava
svojim tamnim sjajem

I pomaže da vidimo
kako se blista
srebro rose
s čovjekovog lista

Iz riječi koja se rađa
između svjetlosti
i tame
puta

SIDI BUSAID

Prolaze vojske jutra
kopljanici ezana
ustaje kamila kao brdo
koje bi da poleti

Prolijeću žene
nad provalijom oka
kao duhovi iz vremena davnog
ostavljajući stvarnom
samo munju očiju

U zanosu blizanci
nebo i more
vežu ljepotu
vertikalom
bijelog kućnog zida

Za koji se drži sve

I mi u ulici što lebdi

Dok nas ispunjava prostor
iz kojega nas boja gleda
ljudskije od čovjeka

SIDI BUSAID II

More u vratima
nebo u prozorima

Plavo i bijelo
tvore svijet

I zatvaraju misao
tajnim ključem slike

Ni kret
ni dah

(Samo ah
EL-HAMDU LILLAH)

Strah
da ne srušimo
sve u prah

Strah
pred ljepotom
kao pred Bogom

SUS

S prašinom pomiješani
isparavaju
vreli klobuci
riječi

(Jezik je to
u kome sijevaju
zlatne zablje
u kome reže
krivi noževi
dok ih iznutra
dodiruje ljubav
kao krv)

Prolaze ljudi
mazge il' kamile
noseći svoje terete
do ivice sjenke
do beskraja

Na neki drugi svijet

U kratkoj šutnji
u bezglasju
najednom osjetimo
kako tonemo u
vrijeme

Kao u okean

A obale nigdje
na vidiku

KAIRO

Kamila liže
sočnu krišku
mladog mjeseca

Nepostojeći sok
se sliva
u zlatnom pljusk

I počinje svijet

Dok rukom dodirujemo
historiju
kao biljku
i osjećamo teške oči
kamena
što nas gledaju
odnekud iz kenozoika

Gledamo sebe u sarkofazima
kao u ogledalu
stare prastare
ispod piramida
ispod budućnosti

Urezane nekim klinastim pismom

kako bole ljubavi
kako bole čežnje
dok opadaju latice
mudrosti
dok se rashlađuje
užareno čelo

I gori košulja vijeka
zlatno doba djetinjstva
korijen

Glas mujezina je razbor
konac što razdvaja
plohu tmine
i plohu
novog sjaja

Što nas vraća

Jer valja se
na sedždu
prikloniti

Gasnu zvijezde
kao nepotrebne riječi
izranja kamen slijep
što nam zaklanja vidik
što nas zastire

I udaljava

Samo je glas ezana
moćan
samo njegove ptice
urastaju u nebo

Sasvim

PROLAZIMO

Kao kamila
kroz iglene uši
prolazimo kroz
svijet

Držeći se rukama
za sjaj
što dolazi iznutra
kao vulkanska lava

za koji ne znamo
da li će nas osvijetliti
ili pretvoriti
u pepeo

PUT LJUBI PUTNIKE

Iza naših leđa
savijen u namazu
čovjek čelom
ljubi zemlju

I postaje simbol
znak u koji ulazimo
bespovratno

Očišćeni
ako ne i sveti

Dok pijesak niče
mudrošću
kao davno sjeme

Put ljubi
svoje putnike
koji se nikad
ne vraćaju